

Acerca de este libro

Esta es una copia digital de un libro que, durante generaciones, se ha conservado en las estanterías de una biblioteca, hasta que Google ha decidido escanearlo como parte de un proyecto que pretende que sea posible descubrir en línea libros de todo el mundo.

Ha sobrevivido tantos años como para que los derechos de autor hayan expirado y el libro pase a ser de dominio público. El que un libro sea de dominio público significa que nunca ha estado protegido por derechos de autor, o bien que el período legal de estos derechos ya ha expirado. Es posible que una misma obra sea de dominio público en unos países y, sin embargo, no lo sea en otros. Los libros de dominio público son nuestras puertas hacia el pasado, suponen un patrimonio histórico, cultural y de conocimientos que, a menudo, resulta difícil de descubrir.

Todas las anotaciones, marcas y otras señales en los márgenes que estén presentes en el volumen original aparecerán también en este archivo como testimonio del largo viaje que el libro ha recorrido desde el editor hasta la biblioteca y, finalmente, hasta usted.

Normas de uso

Google se enorgullece de poder colaborar con distintas bibliotecas para digitalizar los materiales de dominio público a fin de hacerlos accesibles a todo el mundo. Los libros de dominio público son patrimonio de todos, nosotros somos sus humildes guardianes. No obstante, se trata de un trabajo caro. Por este motivo, y para poder ofrecer este recurso, hemos tomado medidas para evitar que se produzca un abuso por parte de terceros con fines comerciales, y hemos incluido restricciones técnicas sobre las solicitudes automatizadas.

Asimismo, le pedimos que:

- + *Haga un uso exclusivamente no comercial de estos archivos* Hemos diseñado la Búsqueda de libros de Google para el uso de particulares; como tal, le pedimos que utilice estos archivos con fines personales, y no comerciales.
- + *No envíe solicitudes automatizadas* Por favor, no envíe solicitudes automatizadas de ningún tipo al sistema de Google. Si está llevando a cabo una investigación sobre traducción automática, reconocimiento óptico de caracteres u otros campos para los que resulte útil disfrutar de acceso a una gran cantidad de texto, por favor, envíenos un mensaje. Fomentamos el uso de materiales de dominio público con estos propósitos y seguro que podremos ayudarle.
- + *Conserve la atribución* La filigrana de Google que verá en todos los archivos es fundamental para informar a los usuarios sobre este proyecto y ayudarles a encontrar materiales adicionales en la Búsqueda de libros de Google. Por favor, no la elimine.
- + *Manténgase siempre dentro de la legalidad* Sea cual sea el uso que haga de estos materiales, recuerde que es responsable de asegurarse de que todo lo que hace es legal. No dé por sentado que, por el hecho de que una obra se considere de dominio público para los usuarios de los Estados Unidos, lo será también para los usuarios de otros países. La legislación sobre derechos de autor varía de un país a otro, y no podemos facilitar información sobre si está permitido un uso específico de algún libro. Por favor, no suponga que la aparición de un libro en nuestro programa significa que se puede utilizar de igual manera en todo el mundo. La responsabilidad ante la infracción de los derechos de autor puede ser muy grave.

Acerca de la Búsqueda de libros de Google

El objetivo de Google consiste en organizar información procedente de todo el mundo y hacerla accesible y útil de forma universal. El programa de Búsqueda de libros de Google ayuda a los lectores a descubrir los libros de todo el mundo a la vez que ayuda a autores y editores a llegar a nuevas audiencias. Podrá realizar búsquedas en el texto completo de este libro en la web, en la página <http://books.google.com>

22
D. 7.

SEMICENTURIAM
COMPARATIONUM
VERÆ ET SIMULATÆ JCTORUM
PHILOSOPHIÆ
AMPLISSIMI ORDINIS PHILOSOPHICI
INDULTU

IN INCLUTA ACADEMIA LIPSIENSI
PUBLICO ERUDITORUM EXAMINI

SUBMITTIT

P R Æ S E S

M. FRIDER. ALEXANDER KÜNHOLD
GOTHANUS

ANTE MERIDIEM SINE RESPONDENTE
POST MERIDIEM VERO

RESPONDENTE

JOH. DANIEL SCHMIDT

HOHENFELDENS. THURING.

U. J. STUD.

D. XIV. SEPTEMBR. M DCC XVIII

H. L. Q. C.

LIPSIÆ
TYPIS IMMANUELIS TITII.

MUNICIPALITY OF
MUNICIPALITY OF

MUNICIPALITY OF
MUNICIPALITY OF

MUNICIPALITY OF
MUNICIPALITY OF

MUNICIPALITY OF
MUNICIPALITY OF

MUNICIPALITY OF
MUNICIPALITY OF

MUNICIPALITY OF
MUNICIPALITY OF

MUNICIPALITY OF
MUNICIPALITY OF

MUNICIPALITY OF
MUNICIPALITY OF

D. D.

Expectabunt forsitan illi, quibus mens est hanc perlustrandi disertationem, prolixam de sectis veterum Ictorum tractationem, meamque in eos, & diversas eorum opiniones, errores, ac veritates, epicurisin; erunt quoque, qui Philosophiæ Platoniciæ, Aristoteliciæ, Scholasticæ, Ramezi, Cartesianiæ, & quæ sunt alia sectariorum nomina, collationem in his foliis querent: nec deerunt, qui censoria virgula hoc qualecunque specimen gravissime notabunt. Sed hæc omnia ab itinere cæpto me non deterrebunt, nec me offendent diversa, de stationum itineris dispositione, iudicia; quæ ut scopulos obstantes, serupulosque viatorum calceis in hærentes, omni data opera excutiam. Intrepide ergo ingredior viam, comitatus fidisimis, ratione & revelatione ducibus, relictisque omnibus rerum huc non spectantium sarcinis, veram sacerdotum justitiæ philosophiam, a simulata, affectata, falsa & perversa, discernam. Qua in re hæc mihi placuit methodus, ut articulata verum Ictum semper oppo-

nam simulato: quo oppositis juxta se positis veritas magis elucescat, & instar solis splendidissimi, dissipet affectatæ nebulas sapientiæ.

§. I.

ORganum Prudentiæ juris recte vocatur Philosophia, vitæ dux, virtutis indagatrix, expultrixque vitiorum, exclamante Cicerone *lib. V. Tusculan. quæst.* Hanc sectantur omnes, quibus vera sapientia curæ cordique est; ad hanc confugiunt veri Jcti. Hinc illi, qui neglectis humaniorum literarum subsidiis, & spreta philosophicarum disciplinarum cognitione, immensum jurisprudentiæ mare ingrediuntur, similes iis, qui natandi artem non didicerunt, immerguntur; & licet perpetuo usu, longa consuetudine, & bonitate ingenii, facultate, ideas quascunque oblatas tenacissime retinendi, præditi, magnum numerum casuum practicorum, cautelarum, formularum, & legum probantium, insignem sibi thesaurum acquisierint, & omnia, quæ ad panem lucrandum spectant, sibi impresserint; immota tamen stabit conclusio: Jctos qui sobriam philosophiam magni faciunt, & in hujus sponsæ amplexus suavissimos ruunt, recte philosophari; eos vero, qui philosophiam, ut viles ineptasque quisquillas, & meras stultitias, refugiunt, simulatæ philosophiæ, utut speciem sapientiæ præ se ferant, antesignanos jure meritoque haberi.

§. II. Omnium disciplinarum philosophicarum cognitio necessaria est Jcto. Quare necessitatem cujuslibet doctrinæ philosophicæ agnoscit, & tam theoreticas, quam practicas philosophiæ partes in succum & san-

& sanguinem convertit. Inprimis vero Logica, ad veritatis cognitionem, & falsitatis refutationem, utitur. Bullas vero projicit, qui, Logica neglecta, vel non recte intellecta, causarum forensium decisionem in humeros recipit; cujus rei exemplum præbet Vargas ille Hispanus, qui hunc in modum argumentabatur:

Hæretici fraxerunt templa,

Boni nihil fraxerunt,

Ergo hæretici debent omnes patibulari.

Indigno sane, tanto, vel tantillo potius, Philippi II. Regis Hispaniæ Consiliario, & Prætoris judicii criminalis Belgici, ratiocinio; digno vero, qui inter simulatos, & personatos philosophos secundum teneat locum.

§. III. Metaphysicam quoque non plane relegandam, & e censu disciplinarum philosophicarum expellendam esse, statuit: perpendens nec ipsum ab aliis intelligi posse, nec se aliorum cogitata assequi valere, ni ideas propriis exprimat vocibus. Hoc vero, sine acurata entis, ejusque affectionum cognitione, causarumque diversarum perceptione, fieri non posse, nemo facile negabit. Quomodo enim leges intelligere poterunt Jurisperiti: quomodo celebrium Jctorum scripta legere, & in eorum mentem penetrare ipsis dabitur, nisi sufficientem terminorum technicorum, quibus philosophi ad exprimendas ideas utuntur, intellectum acquisierint. Quod si observassent glossatores isti venerabiles, qui seculo barbaro, non contenti claris atque distinctis rerum appellationibus, quotidie novas parturiebant ineptias, & tanx Metaphysices du-

Etiam (sub qua doctrinam de spiritibus etiam comprehendendam esse arbitror) secuti fuissent, lamentabilis ista glossa: *vinum esse bibendum, quia anima sit spiritus, & spiritus non possit habitare in sicco*: nunquam rikui omnium exposuisset, obtusum glossatoris ingenium.

§. IV. Notitia rerum naturalium, quæ vulgo physica appellatur, Jcto plura affert commoda. Inter illa eminent, quod Judex rectius in multis causis judicare, Legislator rationibus non destitutas leges ferre, & causarum Patroni clientes meliorem in modum defendere possint. Ob oculos pone tibi Judicem de Adulterii crimine consummato, vel inchoato, judicantem, vel Advocatum mulierem, quæ infanticidii accusatur, defendentem: quomodo ille sententiam ferre valebit, hic vero, si inprimis partum, sine vitali luce natum fuisse, ostendere intendit, finem consecuturus est, nisi bene cognitis atque perspectis causarum naturalium meritis. Quod si hoc observasset Julianus, non mihi occasionem dedisset, simulati philosophi nomen ipsi imponendi, quod optimo jure promeruit, dum Aristoteli, vulvam quinque receptacula habere, asserenti, fidem habuit, *l. 36. ff. de solut.* cujus rei falsitas vel manibus palpari potest, & multis Anatomicis oculo inspectione jam dudum demonstratum esse, omnes sciunt.

§. V. In Mathesi hospitem esse Jctum non oportet, quod non de omnibus Matheseos disciplinis acceptum velim; sed ambabus concedo manibus, optimo jure Jctum ignorare posse plurimas Matheseos impuræ partes, & exceptis Arithmetices & Geographiz

graphiz studiis, quibus & Chronologiam addo, sine qua historia juris cognosci, & difficultates solvi non possunt, nullam ipsi esse tam necessariam, ut nescire non liceat. Ex his quæ dicta sunt constat, errare illos, qui Architectonicam, Geometriam, aliasque Matheseos partes, Jcto necessarias esse, autumant; & ex eo, quod finium regundorum, familiar herciscundæ, termini moti, alluvionum, & quæ sunt plura, sæpius in jure mentio fiat, sententiam suam probare volunt. Quemadmodum, enim ad emetiendum totius Matheseos spatium non omnes idonei sunt, sed iis tantum liceat adire Corinthum, qui natura ad id quasi nati videntur; sic Jctus omnia Matheseos adyta summo studio perlustraturus, minus necessaria discendo, & ea, quæ necessaria sunt negligendo, conscientiam læderet.

§. VI. Ex, quas consideravi hucusque, disciplinæ, ad intellectum perficiendum, ejusque vitia corrigenda, manus præbent auxiliiatrices, voluntati vero, ejusque morbis, nullam afferunt medelam. Ast cum philosophia, quæ in nuda speculatione consistit, sine praxi, corpus sine anima representet: ideo Jctus non solum theoreticæ, sed etiam practicæ philosophatur.

§. VII. Ante omnia animo, a præjudiciis auctoritatis, præcipitantiz, & quæ sunt alia nomina, libero, totius doctrinæ moralis systema contemplatur Jurisperitus, & universis Jurisprudentiæ moralis speciebus ad coercendas pravas voluptates, eorumque furorem resingendum, & bene beateque vivendum, & officia
iis,

tis, quibus debentur, exhibenda, utitur. Is autem, qui sub colore virtutis, pravæ libidinis latibula quaerit, affectibus imperare non didicit, aliusque lupus est, ut ut maximis titulis superbiat, simulati vel plane nullius Jcti notam non effugiet.

§. VIII. Jcti nomen non meretur is, qui neque de aliorum moribus judicare, nec in ipsorum vitia inquirere potest: quod nullo modo ab ipso effici posse, mihi persuadeo, qui Ethicæ doctrinæ ignarus, instar cæci de coloribus disputat.

§. IX. Sine Politica ne vocabulum quidem Jurisprudentiæ explicare potest, *Besold. in præcogn. polæ.* Excluditur autem hic Machiavellistica rationis status non triceps, sed multiceps illa bestia, quæ proh dolor! caput suum altius hodie extollit, & sub specie conservationis reipublicæ, nescio quam peritiam alios fallendi, occultat.

§. X. Exinde probe distinguenda vera prudentia politica a simulata, affectata & frivola. Verus politicus detestatur media ista, artesque subdolas, quibus utuntur Pseudo-Politici, ad gratiam Principum sibi conciliandam, eorumque avaritiam explendam, ovesque non tendendas sed deglubendas, quibus conscientia vel plane nulla est, vel adeo lacerata, ut difficillimum sit, omni data opera, eandem in integrum restituere.

§. XI. Sine prudentia œconomica Jctum muneris suo satisfacere, persuaderi non possum. Quam tamen ita coarctandam esse, ut excludantur modi illegitimi divitias acquirendi, arbitror. Sufficit vero, si cognitionem solum habeat earum rerum, de quibus judicare

care

care debet, & non adeo necessario ad essentiam juris prudentis pertinet, ut ipsa praxi œconomum se exhibeat; nisi omnes Stoicos, qui nullam curam rei familiaris habebant, & inter eos Masurium Sabinum, cui amplæ facultates non fuerunt, sed plurimum ab auditoribus suis sustentatus est, l. 2. §. 47. ff. d. O. F. pro Jctis habere nolimus.

§. XII. Longe alia ratio est legum naturalium, quæ vera hominem a brutis distinguunt, & insignem ipsi præ brutis animantibus, quæ natura prona atque ventri obedientia fluxit, attribuunt prærogativam: sine hoc lumine nil nisi tenebræ in intellectu existent, quod miserimi isti Jcti, qui leges civiles, quæ, paucis exceptis, claræ & perspicuæ sunt, prolixis commentariis non explicarunt, sed implicarunt potius, exemplo suo comprobant.

§. XIII. Hæc Jurisprudencia naturalis a multis ex solo lumine rectæ rationis derivatur; a multis quoque, rationem sine revelatione non sufficere, adstruitur. Qua in re distinguo, an de Jure naturæ, quod cum omnibus hominibus, etiam Ethnicis, commune habemus, an vero de eo, quod ex ratione illuminata hausimus, sermo sit. Prius sola nititur ratione, & jus gentium a se progenitum agnoscit, atque primo socialitatis principio superstruit id, quod justum est, id est, quænam officia homo homini in societate constituto, vel sibimetipsi, ipsa ratione dictitante, præstare teneatur: & hoc nullo modo literarum sacrarum auctoritati ullum præjudicium inferre potest. Posterius vero vel harmoniam rationis cum revelatione, vel errores, qui

ex rationis sibi relictae abusu gignuntur, demonstrat, & hinc longe præfertur juri naturali nullum lumen ex sacris literis haurienti. Simulati idcirco philosophi characterem esse judico, si, spreto lumine gratiæ, secundum ductum rationis vivendum esse profiteretur.

§. XIV. Ante omnia leges naturales cum legibus divinis moralibus conjungit verus JCtus, & si animadverterit, inter rationem & revelationem non convenire, rejecto corruptæ rationis instinctu, divinum mandatum præfert omnibus contra voluntatem divinam militantibus conclusionibus. Quod, si melius perpenderent JCti Romani, nunquam ab illis concubinatus, homine Christiano omni dubio procul indignus, permissus fuisset.

§. XV. Sicuti Jus naturæ sanum atque sobrium in omnibus negotiis, præcipue in foro, tam respectu, Judicis, quam respectu litigantium, multum præstat utilitatis; sic quoque non diffiteri possum, sæpissime Labyrintho implicari processus judiciales: dum autoritas legum receptarum impugnatur, istæ ex Jure naturæ ficto sæpius torquentur, & pro lubitu explicantur. Unde enim tot JCtorum dissensus, si nodum in scirpo multi non quærerent, & autoritate legum civilium, quam non rationibus, sed conviciis, destruere conantur, rejecta, imperium, de quacunque re pro lubitu judicandi, sibi arrogarent.

§. XVI. Hisce generalibus præmissis, sequuntur specialiora, de iis, quæ verus JCtus circa quamlibet philosophiæ partem sequatur, quæque refugiat. Exordium faciam de abusu terminorum philosophicorum,

quem

quem Jctus, confundere magis, quam illustrare ideas percipiendas intelligit, & hinc terminos longo usu approbatos, reique convenientes, longe præfert iis, qui, ab otiosis ingeniis excogitati, plerumque logomachias producunt.

§. XVII. Non sufficit simplex terminorum apprehensio, sed componendi artem, familiarem quoque reddit sibi Jctus noster, veri Philosophi titulo superbiens, & ratiocinio sano verum a falso distinguere, sophistarumque retia expansa, evitare potest. Audiatur modo, cui placet, litigantes, & controversias decidentem Judicem; quid deprehendet, nisi exercitium disputatorium practicum, in quo sæpius numero, qui optimam causam habet, eam vero defendere nescit, victas dare manus isti, qui malæ causæ pallium circumdare, & adversarium ad silentium deducere didicit, cogetur.

§. XVIII. De interpretatione, quaestio occurrat, an Jctus sine ea jus ad factum applicare possit? respondetur negative. Non enim semper leges tam claræ atque perspicuæ sunt, ut nulla interpretatione egeant, nec sufficit verba legum tenere, sed rationes quoque investigandæ sunt, quæ legislatores ad hanc vel illam legem ferendam commoverint: & ut paucis multa dicam, legulejus est, qui verba legum, quas tamen non intelligit, allegat.

§. XIX. Tam inscribendo, quam proponendo sese commendat methodus, sine qua omne, quodcumque dicatur vel scribatur, confusum chaos repræsentabit, & ὕψιστον πρῶττον omnem evidentiam tollet. Exempla sunt odiosa, alias in scenam producere pos-

sem pragmaticos, qui inconcinno scribendi genere patientia legentium sapius abusi sunt.

§. XX. Satis de logica philosophandi ratione. De Metaphysices usu & abusu jam supra quædam dicta sunt. Doctrinam de Spiritibus ad Metaphysicam pertinere nullus dubito; quam probe ab ontologia discernendam esse arbitror: illius auxilio magiæ diabolicæ suspecti vel condemnantur, vel absolvuntur; hæc verò nullum aliud, quam bene & accurate scribendi loquendive, subsidium præstat.

§. XXI. Exulet vero omnis verborum captatio, cujus parentem agnosco Thomam Aquinatem, & reliquos Scholasticos; ex quorum stercore, licet auri aliquantulum colligi possit; veri tamen Jcti libentius imitantur apes, quæ ex floribus melliferis, non ex stercore, mel sugunt: & ex ipso legum fonte, non ex cloacis, sitim replent.

§. XXII. Cum Jctus non *αὐτὸς ἔφα* pro fundamento philosophandi ponat, sed liberam, eamque eclecticam philosophiam sequatur; indignam certe judicabit doctrinam de ente, ejusque affectionibus, quæ pomposo philosophiæ primæ titulo superbiat: primam potius philosophiam istam esse censebit, quæ præcognita atque fundamenta totius systematis philosophici in speculo quasi exhibet. Delectetur e contrario meris nugis simulatus philosophus, & nubem pro Junone, vitiatam pro virgine amplectatur, id quod ipsi nunquam invidebo.

§. XXIII. Metaphysicam excipit Physica, cujus cognitio non solum Medicis, propria est, sed & sacerdotibus

dotibus justitiæ apprime necessaria. Quid enim frequentius est, quam ad Medicorum responsa refugere; quod in casibus dubiis nullo modo quidem improbandum est; sed cum hodie, quemadmodum olim Romæ, omnia, fides & justitia, sint venalia: melius conscientia prospiciet, si in causis, quas ex cognitione rerum naturalium decidi oportet, ipse potius earum rerum, quæ huc spectant, notitiam habeat, quam ut aliis, qui facile auxilio armorum, quibus resistere non possunt, corrumpuntur, credere cogatur.

§. XXIV. Vera Philosophia nunquam consistit in mera speculatione. Quemadmodum enim Jctus appellari non potest, qui legum magnum numerum memoria tenet, illas vero ad facta, in vita communæ obvenientia, applicare nescit; sic quoque illorum fucata est Philosophia, qui doctrinam, sanam quidem intellectu sano, hauserunt, vitam vero, regulis justis, & honestis, & decori, contrariam agunt.

§. XXV. Disciplinæ morales adeo arcto vinculo sunt conjunctæ, ut una sine altera subsistere non possit: finge Ethicum, quam corrupti mores ejus erunt, si prudentia politica ipsi desit, & hæc nondum sufficiunt, officiane quæ homo homini præstare tenetur, præstabit? nisi jus naturæ accedat, officia vero erga Deum ex Theologia naturali cognoscat. Hinc verus philosophus vivum exemplar totius doctrinæ moralis sistit; larvatus vero, larva detracta, bullam inanem.

§. XXVI. Philosophiæ veræ & perfectæ est, affectibus dominari, *Novell. 74. c. 4.* & fortior est qui seipsum, quam qui hostes vincit. Hæc dominium usurpat

pat Jctus, ne cœcarum passionum furiis abripiatur, & injustum pro justo, iniquum pro recto, falsum pro vero habeat. Hac de causâ passionum domini Jctorum nomen merentur, affectuum vero mancipia excluduntur.

§. XXVII. Inprimis avaritia, omnium malorum fons & scaturigo, procul sit a limine judicii. Quos enim auri sacra fames cepit, hi malam causam defendere non erubescunt, si modo arcas cistasque replere, omniumque oculos, & ora dicentium: ecce divitem Corruptuncium, in se convertere possint. Detestatur hunc acquirendi modum, cui vel scintillula conscientiæ, studiique bonæ famæ, superest, miserimum putat esse avarum, qui eorum quoque, quæ ad victum & amictum pertinent, defectum patitur, & longe remotus a tranquillitate animi, idea cruciatuum infernorum existit.

§. XXVIII. Inter affectuum furias non infimum locum tenet ira, qua inflammati nesciunt quid agant, & instar furiosorum nil nisi vindictam meditantur. Huic ante omnia frena injicit Jctus, & pacato animo, nullâ personarum consideratione habita, jus reddit.

§. XXIX. Reliqui affectus depravati, qui omnes sub triade primariorum affectuum, ambitionis, avaritiæ & voluptatis comprehenduntur, ignavia, garrulitas, odium, invidia, immisericordia, omnesque affectuum primariorum filix, a Jcto omni data opera sub jugum mittuntur. Felices, quorum intellectus monarchicam in voluntatem, ejusque vitia, exercet potestatem! quique in cognoscendo neque excandescere adversus eos, quos malos putant, neque precibus calamitosorum in

tempestivis illacrymari consueverunt. Id enim non est constantis & recti iudicis, cujus animi motum vultus detegit. *l. 19. ff. de offic. præsid.*

§. XXX. Cognita pravitate affectuum propriorum, in aliorum quoque affectus inquirere oportet; & hæc cautela ideo inprimis commendanda est, ne ab aliis decipiamur. Longe hic differt inquisitio veritatis philosophica ab ea, quæ legibus civilibus introducta est. Tormentis extorquent Jcti confessionem delictorum ab illis, qui indiciis gravati, vel testibus convicti, veritatem delictorum criminalium fateri nolunt: Philosophi vero sine tormentis, prævia temperamentorum cognitione, omniumque actionum acurata consideratione, sæpius veritatem rei, faciliori modo, detegunt; quo stratagemate usi sunt, sapientissimus omnium Jctorum Salomo, qui fraudem mulieris, partum alienum pro suo venditantis, aperuit, & ille iudex, qui inter plures homicidii perpetrati accusatos illius, cujus pulsus cordis vehementiorem reliquis deprehenderat, admonitione facta, conscientiam inopinato artificio ita perculit, ut verum fateretur.

§. XXXI. Ex his quæ paragrapho præcedente attuli, liquet, studium, diversas hominum inclinationes perscrutandi, fructus producere uberrimos. Cum enim diversæ hominum actiones sint, diversam quoque causam, quæ istas producit, necessariam esse oportet. Hinc mixtura ista temperamentorum, uti vulgo vocantur, a sanguine humorumque diversitate oriunda, Jcto cognita atque perspecta esse debet; quod si hic hospes fuerit, quomodo bonos a malis, melancholicos a cole-

ricis

ricis discernet? qua ratione judicare valebit, an is qui propria manu mortem sibi conscivit, vel alterum trucidavit, affectu melancholico, an vero dolose & ex mera malitia, vitæ tædio, hoc fecerit.

§. XXXII. Politices necessitatem supra demonstravi, & hic non inutile videtur, prolixius aliquantulum de vera Politica differuisse. Hæc pro fine habet felicitatem cujuscunque reipublicæ mediis licitis promovendam; ad illa perverso modo refertur ratio status, qua principibus, ex pessimo illo principio: *quod liber, licet*, licentiam, in bona subditorum & aliorum per fas & nefas involandi, tribuit. Neutiquam enim ratio status ex quacunque utilitate, sed ex honestate metienda est. Et hinc turpe Caji Cæsaris dictum, intrepide asserentis: *si violandum est jus, imperii gratia est violandum, in aliis rebus pietatem colas*. Cicero quoque non sine omni labe mihi videtur, Catonem reprehendens, quod ille optimo animo utens, & summa fide, noceat interdum reipublicæ. *lib. 2. epist. 1. ad Attic.*

§. XXXIII. Utinam in ipso partu extincta fuisset politica illa NICOLAI MACHIAVELLI, Florentinæ olim reipublicæ, nunc Ducatus, Secretarii, quæ tam multos perversorum animos veneno perniciosissimo infecit, & inprimis tot bellorum, devastationum & cladum, fons & origo fuit. Pauci susceperunt pessimi hominis defensionem, mirorque, magni nominis Philosophum de eo asserere, maximum ejus crimen fuisse quod docuerit, quæ alii quotidie faciunt. Inspiciat modo, cuicunque placuerit, spurcissima ejus theore-

stata, quæ de principe conscripsit, & inter hæc primum statim: *principi ante omnia optandum est, ut pius videatur, etiamsi non sit: & secundum: princeps, si quid in religione falsi est, id confirmare debet, dum id fovende religioni possit.* Estne hoc docere quod alii quotidie faciunt, aut potius, quidquid integritatis supererat, corrumpere. Detestatur verus JCtus & Philosophus ejusmodi simulatam politicam, eamque quæ legibus divinis conformis est, sectatur.

§. XXXIV. Solus homo creatura illa perfectissima juris naturalis capax est. Excluduntur ergo omnia animalia, quæ, cum nulla lex ipsis data, neque legem transgredi, inque illam delinquere poterunt: Simulati idcirco Philosophi notam non effugiet, qui jus naturæ proprie sic dictum, nobis cum brutis commune esse, affirmat.

§. XXXV. Dixi supra quod jus naturale sine revelatione subsistere non possit. Quod sic explico: speculative concedo, quod sola ratio sufficiat ad cognoscenda ea, quæ in societate facienda, & fugienda sunt; si vero ad ipsam praxin accedamus, istum verum JCtum esse censeo, qui deficiente lege civili, pro jure subsidiario agnoscit verbum Dei inspiratum, non vero leges naturales, sæpius voluntati divinæ contrarias.

§. XXXVI. Nec adeo scrupulosus est in tractatione illius controversiæ, de primo & adæquato juris naturæ principio, quæ ut plurimum multis logomachiis ansam præbet; sed de verbis non adeo acriter esse pugnandum, modo in re conveniat, ipsi mens est.

§. XXXVII. Valeant ei, qui tædio legum Romanarum,

narum, consilia de novo Codice faciendō dederunt, & sibi metipsis, excogitatione navorum, in proprio cerebro natorum, mirum in modum placent. Felices se putant Juri, quibus contigit certo jure uti, & ab auctoritate legum Romanorum, Imperatoria, & Electorali, non ab incertitudine aequitatis cerebrina pendere: infelices vero reapse sunt, qui vel ex studio contradicendi, vel vanam gloriam affectandi, vel ex ignorantia demum, jus Romanum omnium risui exponere volunt, cum tamen longe vires eorum transcendat facultas meliora proferendi.

§. XXXVIII. Non equidem negari potest, maculis quibusdam aspersas esse leges Justinianeas: at vero quemadmodum nec sol a maculis libera extat, & ideo plene tamen sufficit, ad lumen suum nobis communicandum; sic quoque leges Romanae, in unum corpus auctoritate Justiniani redactae, splendorem suum retinent, utut interdum quosdam patiantur defectus. Corruit itaque simulata istorum opinio: qui parvam, vel plane nullam legum Romanarum auctoritatem, & utilitatem, in imperio nostro Romano-Germanico, concedunt.

§. XXXIX. Hinc facile colligitur, quænam sit causa, quod quædam Dicasteria e diametro sibi contradicant. Nulla alia est, (si ponamus, & omnes casuum circumstantias ponderatas esse nec corrumpi posse tanta Collegia) quam diversus decidendi modus; quibusdam pro lubitu posthabita, aut contemta legum Romanarum auctoritate, casus sibi obvenientes decidentibus; quibusdam vero non ex jure naturæ ficto,

sed

DILECTISSIMO FRATRI
NATU MAXIMO
D O M I N O
CHRISTIANO ERNESTO
KÜNHOLDO
JURIS UTRIVSQUE DOCTORI
ET CONSILIARIO SERENISSIMI
DUCIS ISENACENSIS
DAT, DICAT, DEDICAT
H A N C
COMPARATIONIS VERÆ ET SIMULATÆ
LECTORUM PHILOSOPHIÆ SEMI-
CENTURIAM
PRÆSES.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY DEPARTMENT

PHILOSOPHY 101

LECTURE NOTES

PLATO'S THEORY OF IDEAS

LECTURE 1: THE ALLEGORY OF THE CAVE

THE CAVE AND THE SUN

THE CAVE

THE SUN

THE ALLEGORY OF THE CAVE

THE CAVE

THE SUN

FRATER DILECTISSIME!

*T*equalitas studiorum, & vera amicitia, quam incorruptam, sartam, tectamque conservavimus, & singularis denique amor, quo literas humaniores, & sanam, sobriamque philosophandi rationem prosequeris, cause fuerunt, ut nomini TUO carissimo hanc de vera, & simulata $\mathcal{I}$ ctorum philosophia, dissertationem inscriberem. Agnoscis mecum, veros $\mathcal{I}$ ctos esse rarissimos, & ideo majori honore tractandos: hanc $\mathcal{I}$ ctorum non simulatam sed veram philosophiam exhibet Ulpianus,

l. i. §. i. ff. de Just. & Jur. Justitiam, inquit, colimus: & boni & æqui notitiam profiteamur: æquum ab iniquo separantes: licitum ab illicito discernentes: bonos non solum metu poenarum, verum etiam præmiorum quoque exhortatione efficere cupientes: VERAM, nisi fallor, PHILOSOPHIAM non SIMULATAM affectantes. *Habes hic, FRATER OPTIME, ideam Thematiss mei contractam: habes quoque fontem unde meditationes presentibus paginis contenta fluxerunt. Lege, & rélege cogitata mea, & si quid minus accurate dictum judicaveris, mecum communica. Ceterum Vale, & amare te desinas*

*Legis data Septembr.
cB 1766 XIII.*

Fratrem sincero animo TE
semper redamantem

M. FRIEDER. ALEXANDRUM KÜNHOLDUM.

sed ex legibus receptis iudicantibus, quorum posterior
des tyristima via incedunt.

§. XL. Vera igitur Jctorum philosophia in eo
occupata est, ut ea, quæ tot seculorum usi comprobata
sunt, neque legibus divinis obversantur, facta tectave
conserver; simulata vero, ubi omnes consentiunt, ibi
dissentendum, novasque leges sine ratione introducen-
das esse, pro fundamento ponit.

§. XLI. His expositis, ut eo facilius vera Philo-
sophia Jctorum discerni queat, characteres quosdam,
ex quibus utraque facile cognoscitur, communicabo.
Vera philosophia abominatur fucum; simulata artifi-
cia, alios decipiendi, & sub specie honestatis ex eorum
damno lucrum captandi, commendat.

§. XLII. Vera excludit *προσωποποιεσθαι*; simulata hanc
ut virtutem extullit.

§. XLIII. Vera docet humanitate mixtam severi-
tatem, ex sincero pectore oriundam; simulata produ-
cit ut nimiam humanitatem lucri causa affectatam, vel
μισοσυνδρωπιεσθαι.

§. XLIV. Illa non nisi causa cognita pronuntian-
dum esse docet; hæc tumultuarie pro lubitu etiam
procedi posse inculcat.

§. XLV. Illa cunctando & deliberando restituere
rem instruit suos cultores; hæc aliquando in causa est
ut nimia præcipitantia cordatorum patriotarum &
oleum & opera perdatur.

§. XLVI. Vera philosophia Jctorum eclectica
est, neque in ullius hominis auctoritatem jurat, nisi ra-
tione nitatur; hæc vero sectaria.

§. XLVII.

§. XLVII. Perfectus Jctus ad pia desideria refer-
tur: verorum exempla sunt rara; simulatorum plura
sunt omnia.

§. XLVIII. Non datur Pantohistor, neque respec-
tu earum rerum quæ ad Philosophiam pertinent. Hinc
Jctus verus erit, qui philosophiam, moralem imprimis,
ipsa vita exprimit, theoretice vero cognitionem aliquan-
tum sibi comparavit.

§. XLIX. Ex his, quæ disserui, fluit, Jctum ve-
rum eum esse, qui vita & doctrina se talem exhibet, qua-
lem jura divina & humana postulant, quique jus suum
cuique tribuit; simulatum vero Jctum his omnibus
carere requisitis, & aliquando videri, nec tamen esse, ali-
quando etiam nec videri, nec esse, justitiz sacerdotem.

§. L. Vera ergo Jctorum Philosophia, est *notitia
rerum divinarum atque humanarum, ipsa praxi corrobora-
ta, ad suum cuique tribuendum applicata: simulata
vero e contrario est frivola, perturbata atque confusa co-
gnitio rerum quarumcunque, vitam producens legibus &
socialitati contrariam.*

Ἐπιβλήματα.

I.

Verum, & simulatum, recte sibi opponuntur.

II.

*Metaphysica, & Philosophia prima differunt ut genus, &
species.*

